

בהמשך לשיבת-תיאום שנערכה בין ישראל ארקין, הממונה על תקציב המדינה, איתן רב, החשב הכללי של משרד-האוצר ושלמה עבאדי, סגן-לשכת רשות-השידור (העולם הזה 2295), שבמהלכה הובהר לנציג רשות-השידור ש.נא-סר עליו לערוך התקשוריות כלשהן עם ספקים, תסריטאים, חברות-הפקה, אולפנים ותחנינים... הוציא משרד-האוצר בראשית השבוע שערב מיכתב מנכ"ל רשות-השידור, יוסף לפיד, ובו תביעה חוזרת על-כך שכל הפקה חדשה של הרשות תהיה כפופה לאישור בכתב של משרד-האוצר.

המיתקפה של משרד-האוצר על הנהלת רשות-השידור, והנסיון לאכוף על הרשות השגחה כלכלית צמודה כאמצעי-לחץ, התייחסו עם הצעתו של הממונה-על-הכנסות המדינה, אוריאל לין (הכפוף לשר-האוצר צבי יורם ארידור) לבטל את אגרת הטלוויזיה והרדיו, לתביעתו של לין כוונה כפולה: ראשית, זמן-השידור, המוקדש כיום לפירסום, תשדירי אגרה על המסך הקטן, יועבר ליד משרד-האוצר ומינהל-הכנסות-המדינה, ויאפשר, אם יהיה צורך, להביא תשדירים של שרי-האוצר לאומה. שנית, חיטול עצמאותה הכלכלית (מבחינה חלקית) של רשות-השידור.

כבר בחודשים האחרונים נקפדה במידה רבה עצמאותה של רשות-השידור, שתקציבה צומצם, ולא אושר על-ידי משרד-האוצר כמעט שנת. מדי חודשים היה

מיזמוזים על הגשר

ב-31 ביולי, במסגרת שידורי בית-השידור הישראלי, במהלך תוכנית העוסקת בשאלות ותשובות, עיוותה הקריינית מרלין בז'לי את קולה, באמצעות פעולות קול, והציגה עצמה כתושבת השטחים הכבושים. במהלך דבריה, טענה בז'לי כי כאשר עברה על הגשר, בדרכה מירון, מוזמה במהלך בדיקתה בידי כוחות הביטחון.

בתובה שאלת העולם הזה הבהירה דוברת רשות-השידור: "מדובר בתוכנית סטודיו מס' 1, שבה מנסים לענות על שאלות המצייקות לערבים משראלי ומשטחים הכבושים. לצורך התוכנית יוצרים דמות פיקטיבית, ומנסים להעלות את השאלה על הפרק. הנושא שעלה בתוכנית היה מדוע מחרימים קופסאות-בשר, בשמים ותרופות. התוכנית ניסתה להבהיר, כי תרופות אינן מוכנסות ארצה בגלל אי-אישור משרד-הבריאות, מוזן בגלל מגפת החולירע, ובשמים מאחר והם בבקבוק מפוקק..."

על נציגיה של הנהלת רשות-השידור להתייצב לפני ועדת-הכספים של הכנסת, ולבקש את הכספים המובטחים לה. ועדת הכספים של הכנסת, בהשראת משרד-האוצר, מחויקה את הרגל על צינור החמצן הכלכלי של רשות-השידור, ומשחררת תקציבים רק כאשר הרשות מניחה את דעתה של הוועדה.

שיטת-לחץ זו על רשות-השידור אינה המצאה בילעדיית של הממשלה הנוכחית. ב-1975, כאשר יו"ר ועדת הכספים דא, ישראל קרגמן, לא היה מרוצה מההחלטה של רשות-השידור לשדר בין השאר 11 בלילה ועד לחצות (סיבתו היתה שהפועלים יראו טלוויזיה, ולא יקומו בזמן לעבודה), הוא הפעיל מכשב דומה של החצים על תקציב רשות-השידור. אלא שכעבור כמה חודשים נטש קרגמן את שיטתו, ורשות-השידור שבה והיתה עצימאית מלחצים כלכליים.

המגמה של אנשי משרד-האוצר, בהשראת ארידור, היא עיקבית יותר, ואין

כמזמה, אדיקטור יערי, מיכאל קריין, שני החוזרים מארצות-הברית דן שילון ורון בן-ישי, וגם מנהלה הנרי כחי של החטיבה, טוביה סער, וקודמו של לימור, יעקב אחימאיר.

כאשר נשאל לימור לפרש אותה, הרי מת כוסית, שדומה לה לא נעשתה לי ח"כים אחרים (ורבים) אשר מוגו החודש לתפקידו סגן-שר, אמר: "משה קצב הוא ידיו ותיק שלי עוד מ-1970, כאשר חשפתי תל בעזרתו, שערוויית-בחדרות בעירו, קריית-מלאכי, שנעשתה על-ידי אנשי מפא"י. מאז אנחנו מקיימים יחסים חדים קים למדי בינינו, ועד היום לא התאפשר לי לערוך לו מסיבה..."

כאשר נשאל סער לעמדתו בעניין, הרי מת הכוסית, השיב: "אדם יכול לבחור את חבריו מכל חוג שהוא רוצה... תגובתו של יוסף לפיד היתה דומה, אם כי איננה מיקרה קודם שהתרחש בחטיבת-החדשות: "מה שאדם עושה בו ביתו — אין לאף אדם זכות להתערב."

הלוכי של לימור

עם פרישתו של יעקב אחימאיר מתפקידו עורך מבט ומינויו (במכתב) של הכתבה-הפרלמנטרילל-שעבר מיכאל לימור כמחליפו, השתנתה כליל האווירה במערכת מבט. את מקומו של הילוקיה-הדעות שבין אחימאיר ומנהל-החטיבה מרלין סער תפס סיגנון חדש של מאבק-כוח עקשני בין סער ולימור. כמה שינויים במערכת, בהשראת לימור (ביניהם ניסיון שנכשל, להעביר את רפיק חלבי מתפקידו ככתב לסיקור הנעשה בשטחים הכבושים), נעשו בניגוד לרצונו של סער.

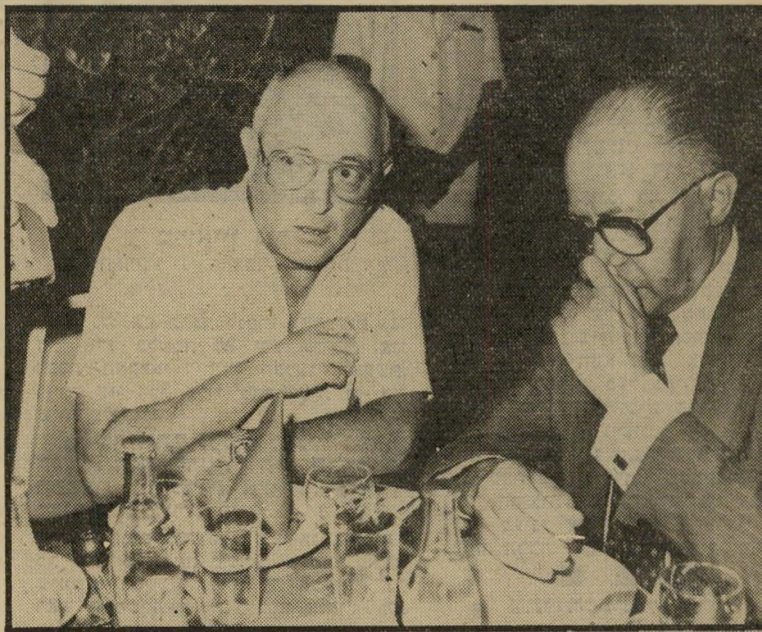
בראשית השבוע שעבר ערך לימור בדייתו מסיבה של "הרמת כוסית" לכבוד ח"כ משה קצב, לרגל התנתותו כסגן שרה-שיכון-והבינוי וכאחראי לפרוייקט שיקום השכונות. למסיבה זו הוזמנו עוד כמה חברי-כנסת, רובם בני עזרת-המידות. רח. הבולטים שביניהם: ח"כ מאיר שיטרית (שהוא, בנוסף על תפקידו כח"כ, גם חבר מליאת-רשות-השידור); ח"כ צ'רלי ביטון; ח"כ ז'אק אמיר; וח"כ מיכה חריש. את העדה השניה ייצגו ח"כ יוסף שריר וח"כ רוני מירזל. למסיבה הוזמנו כמה מאנשי מערכת-החדשות, ביניהם יאיר שטרן, דן

רכושהציבור שהופקד בידם כאילו היה רכושם הפרטי..."

● "לבריטניה בת 60 מיליון התושבים יש מליאת רשות-השידור בת שמונה אנשי שים בלבד — כולם אנשי-מיקצוע, המי מונים על-ידי שרה-התיקשורת. אבל יש ראל, בת שלושה מיליון התושבים, זקר קה, משום-מה, למליאה בת 31 חברים, המתמנים לכהונתם על-ידי הממשלה כור לה (1)..."

● בעוד המליאה הישראלית אינה אלא גוף אנמי לגמרי, אשר אינו יותר מאשר מועדון לכיבודים ולכיבודים, ללא כל סמכויות מעשיות — הנה המליאה הבריטית מורכבת, כאמור, משמונה מיקצוענים בפוליטיסי-ג'וב, אשר לידם פועלות ועדות-יייעוץ בכל תחומי עיסוקיה של הטלוויזיה..."

● "לאנגלים, שהתמחו בסתימת-פיות,

יועץ-תיקשורת פורת והבוס שיניים תוחבות

נציב עליון לשידור?

יש עוד אידם נורא אחד במישרה מלאה, הנושא את התואר, המפקח על תוכניות הטלוויזיה... אבל בישראל לא יכול להייתן מפקח כזה, משום שאין חוק כזה. גם אם היה מתמנה, לא היה לו על מה לפקח..."

● נוסף על המליאה, יש לנו גם ועד-מנהל, מנכ"ל ומנהל — אך כל אלה, מסתבר, במידה ויש להם בכלל, שיניים, הרי הן כולן תוחבות..."

● "מה שדרוש — ובהקדם — הוא תיקון החוק". עכשיו, כאשר פורת נמצא במישרה הבכירה של היועץ לענייני תיקשורת של ראש-הממשלה, וממשש גם כחבר במליאת רשות-השידור — הוא המניע את השינויים העתידיים להתבצע בעתיד הקרוב בחוק רשות-השידור, שיביאו לי-החדת עצמאותה של רשות ממשלתית זו.

לפיד, ושאר נציגי הליכוד במליאת רשות-השידור ובוועד-המנהל שלה, סיבה נוספת: אייכות הממשלה לרסן את עצמאותה הדיווחית של מחלקת-החדשות בטלוויזיה, ולעיתים גם ברדיו.

השמועות טוענות כי האדם שמאחורי הצעה זו הוא היועץ לענייני-תיקשורת של ראש-הממשלה, אורי פורת, כתב ידיעות אחרונות לשעבר, פורת, המשמש, נוסף על תפקידו כיועץ-לענייני-תיקשורת גם כחבר במליאת רשות-השידור, הוא איש הימין הקיצוני. עוד לפני עלות הליכוד פירסם בדיעות אחרונות (23.7.1976) רשימה תחת הכותרת, חוק רשות-השידור בבריטניה ואצלנו, שבו טען בין השאר:

● "...החוק הקיים — חוק רדוד, סתמי וכימעט חסר-תוכן — מאפשר לאחדים מעובדי הטלוויזיה (הרדיו) לעשות בי-

במישרד ראש-הממשלה מטפחים רעיון מדיה, שמטרתו היא לבלום את עצמי אותה של רשות-השידור ולהכפיף את עובדי הרשות, ובעיקר את עובדי חטיבת-החדשות, לממשלה.

כוננת משרד ראש-הממשלה היא להביא תיקון לחוק רשות-השידור, שיסמך את הממשלה למנות, נציב על תוכניות הטלוויזיה והרדיו, שיהיה מעין עורך ראשי, בעל זכויות על העריכה ועל הטיול פול העדין בנושאים השנויים במחלוקת ציבורית. "נציב רשות-השידור" יקפיד על ביצוע קפדני של מדיניות הממשלה וסיקורה. במסגרת דיווחי כלי-התיקשורת הממשלתיים.

הסיבות לכונה זו הנרקמת במישרד ראש-הממשלה, נובעות מכישלון הליכוד בבחירת אנשי ברשות-השידור — היו"ר פרופ' ראובן ירון, המנכ"ל יוסף

עורך "מבט" לימור חשיפת שערוריית-בחדרות

כמו שדחינו את הטענות נגד אלימזך רב, שאירח בביתו את ח"כ ש'ימעיין פרס לארוחת-צהריים, כן אנו דוהים טענה זו. כל עוד הדבר אינו פוגע במהלך התקין של העבודה, אין פנס במעשה שכזה."

השאלה: מה יקרה אם תיאלץ מחר מערכת מבט לסקר עוד "שערוריית בחי רות" בקריית-מלאכי?

פסקול

הפרוטקטון של המר

הערכות טכניות בבניין הטלוויזיה אומרו רות כי שידורי מהדורות מבט בצבע יתי חילו בסוף ינואר 1982, או בראשית חודש פברואר ● בפגישה שערך מנכ"ל רשות-השידור, יוסף לפיד, עם שר החינוך, זבולון המור, שבמהלכה דיווח המנכ"ל לשר הממונה על רשות-השידור על אופי ההסכמה שהושגה בין שרי-האוצר יורם ארידור ובין ראש השולחן הכל-כלי, אלישע שפיגלמן, הבהיר שרי החינוך: "אם ארידור ימשיך במדיניותו גם אחרי המוצא שאושר לו — אני אתייצב כולו מאחרי רשות-השידור" ● ידיעה שפורסמה במדור זה בשבוע שעבר, על פגישתם של חברי ועדת-העורכים בעניין פרשת שפיגלמן, שטענה כי יו"ר איגוד-עיתונאי ישראל, לוי-יצחק חי-ירושלמי, נתן את הסכמתו למיפגשיו של שפיגלמן עם השרים המר וארידור, לשם מציאת פיתרון לפרשה, אינה נכונה. ועדת-העורכים ואיגוד-עיתונאי-ישראל נקטו עמדה עקרונית שלא צידדה בפשרה מעין זו. לנגד עיניהם עמד החרם, ששרי האוצר מקיים על הכתבה-הכלכלי של ידיעות אחרונות, גרעון עשתי. את העני-תונאים מלווה החשש שמא פרשות שפי-גלמן ועשת מהוות איתות לגבי מדיניותה של הממשלה כלפי חופש-העיתונות.